Druhý díl obcházení republiky odstartoval na Masaryčce, odkud vyrazili Šiki, Týna a Rarach. V Dejvicích se připojili Bára, Jindra, Roki, Matěj a já. Ježek nám přišel říct, že nejede, že to nestíhá, ale podařilo se nám ho ukecat, že autobusem to ještě stihne. Ve vlaku jsme potkali Žvanila, který se tvářil, že by rád někdy také vyrazil, ale holt je chlapec pod pantoflem. Po cestě zavolal Ježek, že autobus byl plný, ale že zkusí stopovat. Jako správní kamarádi jsme mu navrhli i několik náhradních variant, kupříkladu požádat o svezení Čížka nebo se zabalit do krabice a poslat se pépéelkem, ale nelíbili se mu. V Lužné u Rakovníka jsme přestoupili na vlak do Chomutova a po cestě hráli macháčka. V Chomutově na autobusáku jsme se potkali s Ježkem, který tam byl dokonce dřív než my. V autobuse do Nové Vsi nám řidič řekl, že hospoda, kam jsme měli namířeno, je zavřená, a že lepší bude jet až na Horu sv. Šebestiána. Tam jsme chvíli poseděli v místní osvěžovně a potom jsme se zkratkou přes louku vydali hledat les na přespání.

V sobotu ráno jsme dospali pracovní týden a zamířili na Měděnec. Po pár kilometrech nás opustil Ježek, kterého volaly do Prahy pracovní povinnosti a balení na dovolenou. Cesta nebyla nejpříjemnější, protože poměrně velký úsek vedl po asfaltce, do toho začala pršet. V Měděnci jsme se naobědvali v restauraci, kde ze stěn viseli mrtví ptáci a vycpané lišky a pak jsme se popovezli busem, abychom nemuseli pokračovat po silnici. Řidič nám poradil vystoupit v Nových Hamrech, abychom to na Klínovec měli co nejblíž. Odhadování vzdáleností ale evidentně nebylo jeho silnou stránkou, protože z původně inzerovaných 2 kilometrů bylo nakonec pět. Každopádně na Klínovec jsme došli a vyšplhali jsme se přibližně do půli kopce, kde jsme kousek od studánky a přístřešku našli jakž takž použitelné místo na spaní. Večer jsme chvilku seděli o ohně v příkopu a potom jsme se odebrali do přístřešků. Jejich pevnost prověřil déšť, který vytrvale padal od brzkých ranních hodin. Nejdřív to zabalili Týna, Bára, Jindra a Šiki, o něco později začalo zatékat do přístřešku i Ráře, Matějovi a mně. Akorát Roki se nám smál, protože jeho tropiko vydrželo všechno a nikam mu neteklo. Když jsme všechno sbalili, nasnídali jsme se v přístřešku u cesty a v pláštěnkách vystoupali na vrchol Klínovce, kde nás lákala především vidiná teplé hospody. Pán od lanovky nás k jedné nasměroval, takže jsme mohli usušit věci a zahřát se čajem a polévkou. Potom se Šikula, Roki, Týna, Bára, Jindra a Rára vydali domů a dál jsme pokračovali jen s Matějem. Cesta do Božího Daru byla příjemná a dokonce to vypadalo, že počasí se umoudřilo. V informačním centru jsme koupili pohledy a Ježíškův zápisníček, abychom mohli plnit úkoly na Ježíškově cestě. Také jsme se stavili na oběd v příjemné hospůdce. Pak jsme vyrazili na Božídarské rašeliniště, kde jsme potkali plno Němců. V jednotlivých chaloupkách jsme poctivě plnili Ježíškovy úkoly, což občas vedlo k lehce podivným pohledům ze strany přítomných rodinek, ale to nás nezastavilo. Nezastavily nás ani krupobití, které nečekaně začalo někde mezi stanovištěm 12 a 11. V chaloupce na 12 už bylo plno, takže jsme šli v dešti dál a zastavili až v turistickém přístěřku. Když jsme vytáhli vařič a začali dělat čaj, přestalo pršet. Po chvíli jsme vyrazili dál a nakonec došli až k chaloupce číslo 8, která nám přišla nejvzdálenější a tedy nejvhodnější k přespání. Počasí bylo pořád bláznivé, chvíli pršelo, chvíli svítilo, takže jsme si připadali trochu jako pejsek a kočička, když jsme asi třikrát vyndali celtu a tropiko na sušení na místní dětské prolézačce a třikrát s ním běželi zpátky do domečku. Když jsme okolo osmé večer usoudili, že tou dobou už výletníci nepřijdou a

vyndali jsme vařič a spacáky, dost nás překvapila dodávka, která přijela vyměnit koš. O seznamáckém autě, které fotografovalo cestu a vzalo to i s vykuleným Matějem a celtou na klouzačce, už ani nemluvím. Když dopravní ruch utichl, zalezli jsme do spacáků a pozorovali západ slunce. Tím veškerá romantika skončila, protože jakmile zapadlo sluníčko, přišla neskutečná zima, takže po zbytek noci jsme klepali kosu a doufali, že nezmrzneme. Jinovatka, která byla ráno na okolních loukách, nás ani moc nepřekvapila. Po snídani jsme vyrazili do Horní Blatné. Cestou jsme se stavili na perfektní zelňačce u Bludné, kde jsme si zároveň poslechli lehce znepokojivou předpověď počasí pro příští dny. Další zastávka byla na Blatenském vrchu, kde jsme si pod rozhlednou dali oběd. V Horní Blatné jsme zašli na kafe, který bylo fakt hnusný, ale aspoň bylo kde doplnit vodu. Počasí nám přálo, takže jsme se dokonce zastavili u potůčku a chvilku se tam brouzdali. Nakonec jsme došli k rozcestí Pod Tisovým vrchem, kde jsme si v lese postavilo přístřešek z tropika, které nám půjčil Roki. Na dohled jsme měli přístřešek pro případ, že by Norům vyšla předpověď a vážně pršelo celou noc. Předpověď bohužel vyšla do puntíku přesně, takže pršelo i celé úterní ráno. Když déšť ani okolo jedenácté hodiny nepolevoval, vzdali jsme čekání, všechno sbalili a schovali se do přístřešku, kde jsme se nasnídali a pořádně zabalili krosny. Počasí mělo být pořád stejné, plánovaná trasa vedla cca 30 kilometrů mimo civilizaci a oba jsme byli solidně nastydlí, takže jsme se rozhodli vykašlat na Bublavu a vzali jsme to do Nejdku. Matějova pláštěnka už od soboty nefungovala, takže měl moji slušivou fialovou bundu a já si hrála na drsňáka v jehličí. Po cestě jsme si nevšimli Zapomenutého mostu a v Nejdku jsme svým vzezřením vyděsili obsluhu v cukrárně, kam jsme již tradičně na závěr vandru zašli na kafe. pak jsme se odebrali na nádraží a konečně za celý vandr jsme měli na něco štěstí, protože za chvíli jel vlak do Karlovým Varů a tam hned bus do Prahy. Vystoupili jsme na letišti a zajeli vysypat věci do klubovny. Tam jsme si preventivně změřili teplotu a když se ukázalo, že nejsme úplně nemocní, rozloučili jsme se a vandr oficiálně ukončili.